

La pluja descarrega més de 120 litres per metre quadrat al Maestrat en 24 hores

(Fotos: Gregorio Segarra)

Feia temps que no plovia però l'aigua ha tornat amb entusiasme a la nostra comarca. Segons les dades de diverses estacions meteorològiques a Peníscola fins a les 23 hores de la nit de dissabte van caure 45 litres per metre quadrat, una xifra similar a la caiguda al Ballestar, a la Tinença, a Benicarló superaven els 50 litres. L'acumulat del període de pluges ha anat des dels 100 als 122 litres en poc més de 24 hores. Carreteres locals tallades, ponts inundats i cotxes que semblaven botets, van ser una imatge comuna per la comarca. Van falla els mòbils i la TDT al Maestrat. Aquestes xifres han provocat l'anegació de camps de cultiu, la baixada de barrancs i rius i fins i tot que les autoritats hídriques hagen optat per obrir les comportes de l'embassament d'Ulldecona davant el ritme d'entrada d'aigua.

Número 616-28 desembre 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

EL SUPER-RESUM 2007

NO S'ESCAPA NINGÚ!

La setmana que ve no sortim: tornem l'11 de gener BONES FESTES!

ELS XINESSOS DE BENICARLÓ PLANTARAN UNA FALLA
Pellicer presenta la KTM 690 del Dakar

El resum més concentrat de l'any

Finalitza un any amb més pena que glòria. L'any del canvi polític, dels anuncis d'obres, de l'arribada del Kylix, del pont del Barranquet, del futur centre de salut esquitit i dels barracons.

text REDACCIÓ

El 2007 ha estat marcat per diversos fets transcendentals. L'efemèride dels 300 anys de la derrota d'Almansa, fet totalment ignorat i altres que passaran a la història del benicarlandisme com a fets rellevants, que van marcar un abans i un després. Estem parlant de l'anhel·lat pont del Barranquet, herència de temps polítics passats i una infraestructura reclamada i necessària per tota la població. Sense dubte ha estat també l'any del assetjament de l'associació de veïns de les partides Riu, Surrac i Aiguaoliva als partits polítics, al govern municipal, en el parèntesi polític de la era Guzmán-Escuder i de la

desacceleració (per no dir cataclisme) del sector immobiliari. Lamentablement el 2007 passarà també a la història com un any més on els benicarlandos i benicarlandes seguirem en el menyspreu institucional. Els thrillers dels *cuartos*, un any més, ens deixen sense inversions, sense depuradores, sense escoles, sense centres de salut. Mentre, els benicarlandos a pagar i callar.

Gener: Però comencem pel mes de gener. Un més marcadament festiu a la nostra localitat. Si començava amb l'arribada dels reis d'Orient, seguia amb la destrucció del mal a la foguera i unes lloes fetes amb més mala llet que mai, defugint de la crítica fina i intel·ligent i apropant-se a

continguts xenòfobs. També va ser el mes de la festa de la carxofa que els benicarlandos, cofois, celebrem amb entusiasme. Polítics de tots els signes, conscients de trobar-se en un any electoral van visitar la carxofera festa, menús i tota la resta. Per cert que els productors van advertir que la variant de l'N-340 eliminaria el 20% de la producció de carxofa, quelcom que coincidia amb una gelada del 80 per cent de la seua producció. L'estudi de la UPC va situar a les indústries del moble i químiques com a principals causants dels olors de Benicarló. Per cert que moria una parella per intoxicació de monòxid de carboni i la Caixa Rural Benicarló obria una oficina a Peníscola.

“Sense depuradores, sense escoles, sense centres de salut. Mentre, els benicarlandos a pagar i callar...”

RECITAL AL COROMINES

text REDACCIÓ

El divendres dia 20 de desembre el Departament de Valencià de l'IES Joan Coromines va organitzar un recital de poesia amb una nombrosa participació d'alumnes.

Al programa, poemes de Joan Margarit, Joan Vinyoli, Manel Garcia Grau o Vicent Andrés Estellés entre altres, acompanyats amb música en directe de piano, violoncel, guitarra elèctrica, acordió i més.

Aquesta edició, la sisena ja, els donatius es van destinar íntegrament a l'Associació Espanyola Contra el Càncer.

Pellicer presenta la KTM 690 del Dakar

text i foto GREGORIO SEGARRA

El pilot benicarlando José Manuel Pellicer va presentar la passada setmana, en un Convent de Sant Francesc abarrotat d'aficionats, la motocicleta KTM 690 i el vehicle d'assistència amb els que participarà, per quarta vegada, en el prestigiós ral·li Lisboa-Dakat que sortirà de la capital portuguesa el pròxim 5 de gener. En el seu parlament, el pilot es va mostrar convençut de poder assolir una bona classificació si la màquina i les caigudes l'hi permeten, ja que de les tres participacions anteriors, tan sols va acabar una, havent d'abandonar en les altres dues per averia mecànica i caiguda, respectivament. Pellicer, que ha estat participant en proves del campionat del món, ha preparat a consciència aquesta edició del Ral·li, amb intensos entrenaments al Marroc.

TIRA, HOME, TIRA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Abans de començar, he d'advertir a tots els lectors que busquen algun tipus d'informació relacionada amb el futbol, i més concretament amb el nostre estimat CD Benicarló, que deixen immediatament de llegir i passen directament a la pàgina següent. Els que no fan cas d'aquest advertiment, que no es queixen.

He de confessar públicament que m'he fet addicte a un concurs que fan a la televisió a un canal que es diu Paramount. El concurs, en canvi, es diu Smonka i sempre comença amb una dedicatòria. Per això a partir d'avui, penso dedicar la meua col·laboració en aquest mitjà de comunicació escrit a un col·lectiu de persones determinades o indeterminades. Avui el vull dedicar a tots aquells que diuen que a fills de puta no els guanya ningú, perquè es volen fer els xulos, però després resulta que en realitat són uns gorreros carotes i uns pilotes que beuen més caldo que els peixos de la nadala. Tots aquests que fan i diuen eixes coses són tots uns fills de la gran puta.

Si algú ha arribat fins ací és perquè no ha fet cas del que li han dit al començament i ha decidit continuar llegint, i per això li prometo, inconscient lector, que no se'n penedirà, ja que com que no sé absolutament res del que ha passat o està passant al si del club dels meus deliris i de la meua desesperació, poca cosa puc contar. En canvi, sí que puc parlar d'altres coses que no són tan importants, però que ajuden a omplir línies i fan que, una setmana més, aquesta secció aparega al setmanari degà de la premsa local. Potser qui haja seguit llegint es deu preguntar que de què anirà la cosa, perquè sembla obvi que a la secció de futbol de La Veu, no es parlarà de res relacionat amb aquesta especialitat esportiva. Si he de ser

sincer, el cos em demana parlar del nadal (sí, amb minúscula) perquè és el que es porta i ens el trobem pertot arreu, i jo no vull ser qui es carregue la tradició. Com que avui la sinceritat em pot, he de declarar públicament que no he contestat cap missatge dels que m'han enviat al mòbil per tal de desitjar-me bon nadal. Ni ho penso fer. Es més, des d'ací vull demanar novament que l'any que ve ningú no em felicite el nadal, ni per correu electrònic, ni per SMS ni per crisma. Ja està bé de fer més riques les companyies de telefonia mòbil amb aquestes xorrades. Tampoc no suporto la següent seqüència felicitatòria de finals de desembre: primer diuen "com es presenten els nadals?"; després diuen "bons nadals"; i quan ja pensaves que la cosa s'havia acabat et diuen "com s'han passat els nadals?". I tu estàs allà pensant amb aquelles plàteres plenes de torró de guirlache, tosinitos de sielo i alfajores que, com sempre, s'han quedat plens al mig de la taula, i no pots reprimir una glopada biliosa amb regust de pinya natural, un altre clàssic a la taula natalenca. Però de sobte, t'assalta un dubte: per què nadals i no nadal? Per què sempre es diu en plural? I llavors et poses a tremolar perquè penses que la cosa encara no s'ha acabat, que ens falta el gran sopar de cap d'any amb l'obligada gatera monumental i després el no

menys celebrat sopar del tortell de reis (que ara es diu gran cena del roscón) que teòricament posa fi als magnífics dies que t'has passat aguantant parents i xiquets sense escola que no paren de demanar wiis, deeses, ixbox, pleitres amb bona cosa de jocs a quaranta euros cadascun. Però no hi ha problema, que després arriba la costera de gener i tenim la fortuna de comptar amb els vidalibredecodifidis, dineroexpres, credifacil i credial que deixen duros a quatre pessetes per a fer menys costeruda la pujada. També deu formar part dels nadals en plural aquest port de categoria especial?

Una altra cosa de la qual volia parlar és del començament de la festa fallera, però em sembla que ho deixaré per a la pròxima col·laboració d'ací a dues setmanes, perquè m'han dit que la propera em donen festa.

Per acabar, vull fer el mateix que fan a Smonka i regalaré a la concurrència un consell. És el següent: si algú va a un cotillón d'eixos de cap d'any que valen el sou d'un mes i hi entra la barra lliure, que demane els cubates de quatre en quatre i vaja regant les floreres de l'establiment amb el seu contingut fins que es comencen a semar, tira, bona cosa de caldo, encara que les plantes siguen de plàstic; és una bona manera d'amortitzar la inversió efectuada.

ve de la p gina anterior

Febrer: Van arribar, per fi, les bigues per al pont del Barranquet. El Bloc veia en els endarreriments motius electoralistes del PP. La demostració gastronòmica va repartir 12.000 plats de carxofa. L'STEPV denunciava que diversos treballadors de Sanitat feia mesos que no cobraven. Benicarló va encarregar a l'empresa MERCASA un estudi sobre les possibilitats del mercat central de la localitat. Una empresa australiana va triar Benicarló com a nom per un model de sabates i es va aprovar una normativa per lluitar contra la publicitat no desitjada. A mesura que s'acostaven les eleccions s'intensificaven les protestes. Ara ho feien les treballadores del geriàtric. El sindicat de policies també volia més diners per a formació.

Març: El març arrancava amb una simulació de segrest per part d'un empresari local. Protecció Civil feia cursets als xiquets sobre la manipulació dels petards. A falles la Barraca i la Paperina s'enduien els premis. L'ajuntament també va crear dues places d'estacionament limitat per als ciutadans que acudiren en cotxe a fer gestions. L'alcalde va fer una crida a desenvolupar urbanísticament tot el sòl possible. També van ser les falles més ecològiques ja que amb els alehops es va reciclar més vidre que mai. L'ajuntament va anunciar que el solar del centre de salut seria aparcament mentre no començaren les obres. Escuder va anunciar un casal jove i la remodelació de diversos espais públics. A més, es va anar pel recte i es va decidir aconseguir els terrenys per al passeig marítim sud davant els problemes amb els propietaris. Els informes de les olors van motivar actuacions i

Ashland Chemical va anunciar que instal·larà oxidadors tèrmics per minimitzar les emissions d'estirè. Medi Ambient va anunciar 16,5 milions per a canalitzar la Rambla d'Alcalà. Les associacions de veïns van titllar de paripé la participació ciutadana.

Abril: L'Ajuntament va anunciar que volia cancel·lar el contracte amb l'empresa que gestionava la piscina pels seus incompliments. El futur centre de salut naixerà xicotet, denuncia Escuder. Es van introduir ànecs salvatges del Delta a la Basseta del Bovalar. Un estudi determinava que Benicarló és una ciutat excessivament sorollosa. La xarxa de fecals suportava amb èxit un episodi de fortes pluges. Anar a treballar en autobús per 40 cèntims ja era possible. L'actual traçat de l'N-340 es convertirà després del desviament en un bulevard de 31 metres d'amplada. L'ONCE dedicava una jornada a Benicarló i l'empresa Benimar duplicava la venda de caravanes.

Maig: Veïns de la Tossa denunciaven abocaments il·legals en el paratge. Arriben les eleccions. El Ministeri d'Indústria es

"Abril:Un estudi determinava que Benicarló és una ciutat excessivament sorollosa."

mostrava encantat amb la petició d'un parc industrial d'un milió de metres quadrats feta per l'Ajuntament. Arriben barracons per a les escoles, bruts del FIB. El Bloc defensa que es modifique la proposta de la partida Povet. La liquidació dels pressupostos dona uns romanents de 3,3 milions. Una dona de Benicarló denuncia que el metge li va prescriure aigua beneïda. Es crearà un nou Registre de la Propietat a Benicarló. PSPV i Bloc no saben explicar tot el que han fet per desbloquejar projectes "enquistats", la bonica paraula que gasta l'alcalde Escuder. Un PP renovadíssim, amb un nucli dur personificat en Antonio Cuenca, Salao i Marzal guanyen les eleccions. Abraçades del president veïnal de la costa nord enmig de l'eufòria. PSOE aguanta i BLOC s'enfonsa.

Juny: Asfibe lliura a l'Autoritat Portuària l'embarcació feta a Benicarló. El PP de Benicarló anuncia que seguirà a la Taula del Sénia. Un agent de la policia de Benicarló captat per un radar a més de 200 per hora amb una autocaravana. Plens de constitució dels nous ajuntaments. Benicarló demanarà l'ampliació del port i la regeneració de la platja. El PP diu que la situació de l'Ajuntament és delicada. El PP es puja els sous un 32% i es dobla els càrrecs amb dedicació.

Juliol: Benicarló acaba la temporada triplicant les carxofes amb denominació. Crítiques de PSPV i Bloc a la pujada de sous dels populars. El Mucbe escenari d'un spot televisiu. Burguer King obri a Benicarló. Volen que la meitat del sòl que es desenvolupa a la Costa Nord siga per hotels. Es desplaça una grua al Centre comercial. Jaime Mundo portaveu de Seguretat Nuclear a les Corts.

“Novembre: Vicente Rambla anuncia 8,7 milions per a la carretera”

ve de la p gina anterior

La Unió reclama que la variant no destrosse cap element etnològic de Benicarló. Diuen que Benicarló comptarà al 2008 amb el major centre de salut de l'autonomia. El PP imposa a Jaime Mundo com a mantenidor de les festes majors.

Agost: Primer mercat mariner a la plaça Mestres del Temple organitzat per la regidoria d'Irurettagoyena. Un home segresta presumptament a la seua dona durant dies. Participatives festes a Benicarló. Problemes amb l'asfalt per a l'escola virtual. Tradicions: es mor un bou per l'esgotament i el calor. Benicarló s'aproxima als 80 agents de policia. L'alcalde creu que es poden recuperar els ànecs a l'aigua.

Setembre: El PP lleva de les unitats d'execució la reserva de sòl per VPO. Benicarló i Vinaròs concentren el 57% d'aules prefabricades segons el PSOE. Benicarló executarà forçosament la Fundació Compte Fibla si el seu president no es decideix. Pirotecnia Tomás s'imposa a tres dels cinc festivals on ha participat. Benicarló i Peníscola opten conjuntament a l'estació nàutica. El PP manifesta la seua il·lusió en remodelar la plaça de la Constitució.

Octubre: Adif va impedir pujar al tren a una dona disminuïda. El PP vol ara més trens. L'Ajuntament no pagarà els endarreriments a les treballadores que es van manifestar. Comencen les sobres d'enderrocament del Ròdenas, set anys després. El Bloc critica la política cultural i vol dur Adif als jutjats si no adapten l'estació. Benicarló tindrà un parc logístic el 2015 segons el conseller. El PSPV diu que l'alcalde va plantar el subdelegat del Govern. Es publica el projecte de carretera

després d'anunciar-ho des de març. La falta de gestió posa en perill la Ciutat del Moble. No hi ha interès entre els empresaris, segons l'Ajuntament. EU diu que esmenarà els pressupostos de la Generalitat perquè s'inclouga a la Costa Nord. El PSPV vol guarderies municipals.

Novembre: Vicente Rambla anuncia 8,7 milions per a la carretera a Peníscola i el centre de salut. Benicarló estarà a la World Travel Market per primera vegada. Trobada de bonsais. La diputació prohibeix abocar RSU als abocadors il·legals. Correus obrirà als baixos d'on estava el cinema Capitol. Al novembre obria Eroski, amb la presència de la Carolina Cerezuela, la rossa d'Hospital Central i Cámara Café. I qué cafè!. Tot i aquesta positiva obertura per als que allí treballen, no sabem si per a tots els comerços, també s'ha sabut que l'any comptable anava a acabar per l'Ajuntament amb menys ingressos per l'Impost de Construccions i Obres. Exactament la meitat. L'agulla ja està dins de la bombolla. Per acabar d'adobar la crisi el fred gela el 80% de les carxofes i cultius, causant danys superiors als 4 milions d'euros. Al mes de novembre Marcelino Domingo desterra definitivament el fantasma de la bestiesa del camp de golf que quatre llestos volien perpetrar a la Tossa. L'alcalde

afirma que a Benicarló no li cal un camp de golf al proper PGOU i que és més important un polígon industrial per al poble que un camp de pilotetes que tindrem a grapats al nostre voltant. Correcte, senyor alcalde. Els últims dies de l'any s'aprova en Ple un conveni per la via d'urgència amb la família Orero per fer un geriàtric, en una zona rodejada d'indústries, amb un tracte urbanístic de favor a canvi de 70 places per a ús municipal. Tan sols el Bloc s'oposa.

Desembre: Aquest mes el PP ha renunciat a comprar per al poble la Casa del Marqués que novament es troba en venda, tot i les crítiques quan estava a l'oposició pel fet que PSPV i Bloc no l'adquirien. També al desembre l'empresa IFF ha obtingut la certificació IPPC, el que l'acredita com la indústria química més avançada de les comarques de Castelló pel que fa al compliment de les restrictives normatives ambientals, després d'haver fet els deures en quant a millores en matèria de seguretat. També Benicarló, pobres innocents, va amollar un globus sonda pel que fa al desencone polític de Vinaròs amb la cessió d'uns terrenys per a la comissaria de Policia Nacional. Si no la volen, poseu-la ací, van pensar. D e s c e n t r a l i t z a c i ó administrativa?, serveis a Benicarló?, no fillets, no.

El Benicarló ONDA URBANA guanya a Santiago i posa peu i mig en la Copa

text REDACCIÓ

El conjunt de Miki va vèncer en el Multiusos Fontes Do Sar al Lobelle de Santiago per 2-4, en una disputat partit. La primera meitat va acabar amb un 1-1 en l'electrònic, però en la segona meitat els benicarlandos van treure el geni i la casta, i es van endur el partit en els minuts finals. Leandro, autor de dos gols, va ser el protagonista inesperat del matx.

El primer gol del partit va ser dels locals i el va marcar Leitao en el minut 5. Sense temps per a digerir el gol els de Miki van continuar amb el seu joc i Isco va empatar el partit. Així, aquest, va seguir el seu ritme i ambdós conjunts van tenir oportunitats però es va arribar al descans amb empat en el lluminós. En la represa, Carlinhos va batre a Leandro i va posar el 2-1 en el marcador, era el minut 22. El Benicarló ho va intentar però no acabava de materialitzar les ocasions fins que quan restaven 4 minuts, Leandro, va empatar. Seguien els benicarlandos buscant la victòria i Parrel tot seguit va anotar el 2-3. Els locals es veien desbordats i de nou Leandro, des de la seva porteria, va llançar el baló i va marcar el 2-4 definitiu. Abans d'acabar el partit el Benicarló va disposar de més oportunitats per a augmentar les diferències però no es van materialitzar. D'aquesta manera, els de Miki es van endur el matx amb un protagonista inesperat, el porter Leandro de Martini.

Els benicarlandos se situen amb aquesta victòria en la quarta posició, amb 22 punts, a l'espera del que faça el Barcelona Senseit. Amb els tres punts collits avui els de Miki tenen en la seua mà l'entrada en la Copa d'Espanya que es disputarà en el mes de febrer a Conca.

Ja estan a la venda les bufandes del Benicarló Futbol Sala

L'Agrupació de penyes del Benicarló Futbol Sala ja ha posat a la venda les noves bufandes oficials de l'equip, que es poden adquirir al preu de 10 euros. Tots els interessats a lluir el nou disseny de bufandes de l'equip, es poden dirigir a Esports Arín (C/ Crist del Mar), Bar El Corralet, Bar Enmi o poden passar-se per les oficines del club (C/ Alacant Local 1).

Amb aquesta iniciativa, les penyes volen omplir les graderies del municipal de Benicarló de color blau, i que tots els seguidors de l'equip vagen als desplaçaments amb les noves bufandes.

Amb els bons resultats collits pel conjunt que dirigeix Miki, que els ha dut a acomiadar l'any 2007 en quarta posició de la taula, des de l'Agrupació de Penyes ja pensen a omplir les graderies de color blavós del pavelló de Cuenca, que albergarà la pròxima edició de la Copa d'Espanya.

JESÚS MAESTRO, PREMI INJUVE 2007 DE NARRATIVA

El llibre es va presentar aquesta setmana al Cercle de Belles Arts de Madrid

text NATALIA SANZ

Va néixer a Saragossa, però estem acostumats a veure'l per Benicarló, on resideix des de fa molts anys. Pintor, dibuixant, escriptor, músic...i moltes més disciplines han estat experimentades per aquest artista que, a poc a poc, s'està guanyat el reconeixement del panorama artístic espanyol. Jesús Maestro sua només amb la proposta de fer aquesta entrevista. El seu és parlar a través d'altres mitjans. Bé o malament, que això és el de menys, però al final, ho aconseguim.

Parlem de la seva pintura què hi ha i què pretén que haja darrere d'ella?

Si hi ha una narració concreta sempre intentes que haja diverses lectures, que un puga veure una dona dormint i aquesta siga una lectura immediata. Després resulta que la dona és Ofelia i que hi ha moltes més lectures. O ajustes els ulls i són un munt de taques i és una lectura abstracta. En el cas de la meua pintura figurativa tindria potser més lectures que la pintura abstracta, per exemple.

Vostè és bastant discret. En el cas dels textos li serveixen d'ajuda per expressar el que normalment no diu de paraula?

Dir una cosa de paraula, escriure-la o pintar-la ve a ser el mateix per qui vullga entendre que li estan dient. Ara recordo les cançons que Joan Baez li va escriure a Bob Dylan anys després, com Diamons & Rust, que li diu coses al·lucinant sobre la relació que van tenir. I dius; doncs si a Bob Dylan se li ocorre escoltar-les i pensar el que li està dient potser no faria falta que li truqués per telèfon per a dir-se-les. L'art és una forma de dir coses als altres. A més, estic convençut que hi ha gent que fa una obra, que sembla que és el més general del món, i resulta que està pensant en algú en particular. I potser és bastant fort escriure un llibre només perquè ho llegisca una persona, encara que després ho vagen a llegir moltes altres.

Face'ns un resum de la novel·la

Vozebuth és una novel·la breu basada en molts personatges que es van donant el testimoni dels sentiments de dos protagonistes. Parla d'amor i desamor entre dues persones, però vist des del punt de vista de moltes altres.

Per què creu que la seva novel·la va ser escollida pel jurat com guanyadora?

És difícil fer-se la idea de per quina raó la teua novel·la i no una altra ha estat la premiada. No obstant això, ara ha estat fet públic el jurat i encara que jo no conec en profunditat l'obra de tots, entre ells està Soledad Puértolas que crec pot sentir-se identificada amb algunes de les coses que jo escric, sobretot pel tema oníric que es tracta en el relat. També està Luís Mateo Díez, que és membre de la Real Acadèmia, i José María Merino, que ha escrit el pròleg.

Vostè es va formar en Belles Arts però ha estat l'experiència, la mare de la ciència, no creu?

Jo vaig entrar a Belles Arts amb 17 anys i era bastant innocent. Gairebé tant com ara. No aprofites bé els estudis perquè no saps que tots els mitjans que tens en la carrera no els vas a tenir fora. En aquest moment no ets conscient que quan surtes a la realitat no vas a disposar dels mitjans que tens dintre. Però això és una cosa en la qual coincideixen tots els qui han passat per una facultat. Jo sabia que quan sortís tindria un món per descobrir. Però també un pot estudiar pel seu compte. La universitat t'ensenya a aprendre.

L'Associació Cívica Valenciana Tirant lo Blanc considera que el tancament del repetidor de la Carrasqueta és incompreensible

text El Consell Nacional de l'ACV Tirant lo Blanc

"L'actitud del govern Camps respecte a TV3 és incompreensible en l'actua societat de la comunicació global. Els valencians són qui ha de triar quina televisió volen veure."

L'Associació Cívica Valenciana Tirant lo Blanc considera que el tancament del repetidor de la Carrasqueta, que feia arribar el senyal de TV3 a les comarques valencianes més meridionals, és incompreensible en un temps en què per diverses vies arriben a casa nostra televisions de l'altra punta del món. La Generalitat Valenciana barra el pas a la veïna TV3, un dels pocs canals que emeten en la llengua pròpia dels valencians (com afirma oficialment l'Acadèmia Valenciana de la Llengua) i després pretén donar una imatge liberal i valencianista.

Des de l'ACV s'aposta per una reciprocitat comunicativa en el marc cultural que compartim

valencians, balears i catalans. Així, considerem que Canal 9 i Punt 2 s'han de poder veure a Catalunya i les Balears, però, igualment, TV3 i IB3 han d'arribar amb normalitat als televidents valencians, que, en exercici de la seua llibertat, ja decidiran per ells mateixos si volen veure-les o no.

L'ACV Tirant lo Blanc lamenta que el Partit Popular s'haja deixat dur per interessos dubtosos que haurà d'aclarir. Des del Tirant s'insisteix que no es poden fer determinades concessions als cada vegada més minvats grupuscles del búnquer barraqueta que, cada Nou d'Octubre, acusen Camps d'haver-se venut a l'or català, i espera que el president Camps dedique les nòmines dels seus funcionaris a eixamplar, i no a reduir, les llibertats dels valencians i les valencianes.

Finalment, l'ACV Tirant lo Blanc convida els seus socis i simpatitzants a unir-se a les manifestacions organitzades arreu del país en repulsa d'aquest inacceptable atemptat a les llibertats d'expressió i d'informació.

FOTO!

Imatges dels assajos de l'Estel del Collet (Santiago Maestro)

ELS XINESSOS DE BENICARLÓ PLANTARAN UNA FALLA

text REDACCIÓ

Les pròximes festes falleres de Benicarló comptaran amb una nova falla formada per membres del col·lectiu de xinessos residents a Benicarló.

La presentació en societat de la fallera major tenia lloc passat divendres en el transcurs d'un sopar en un conegut restaurant oriental de la ciutat, i va comptar amb la presència del regidor de falles, Carlos Salinas, l'alcalde de Benicarló, i destacats representats de les falles de la ciutat.

La fallera major de la nova comissió, Feng-Li, va declarar sentir-se "molt emocionada. Sempre m'han agradat les falles i per fi he aconseguit ser fallera". "A més"- va afegir- "espero amb deler el moment de vestir-me de fallera, ja que el meu vestit, brodat amb les característiques gràfiques xineses, aportarà un toc d'exotisme a la festa". El pare de la fallera, propietari del popular restaurant de menjar xinés, va assegurar que "a nosaltres, no ens guanya ningú a fallers. Ens encanten els coets i sempre havíem pensat que les falles estan fetes a mida de la nostra cultura". El regidor de festes, Carlos Salinas, certificava les paraules del progenitor de la flamant fallera: "Els xinos són com els valencians. La seva gastronomia es basa en l'arròs, igual que la nostra. I si parlem de pirotècnia i masclets, xinos i valencians som cosins germans, els millors del món. Els xinos se senten tan fallers o més que els benicarlondos". El regidor Antonio Cuenca, fent un esforç dialèctic sense parangó, va felicitar a la nova falla en quatre dialectes chinesos diferents.

Els xinessos treballen ara en l'amaniment del seu casal perquè tot estiga a punt per a les Falles. Rotllets de primavera, pollastre a la llima, i diversos plats de la gastronomia oriental basats en l'arròs, configuraran l'original menú que es servirà en este nou lloc de trobada i germanor fallera, on la tradicional barraqueta de benvinguda, donarà pas a la pagoda xinesa.

Amb un creatiu model de fallera major d'estil xinés

Feng-Li mostra els masclets xinesos

El regidor Salinas amb els dissenyadors de la falla

La comunitat d'equatorians residents a Benicarló celebren el Nadal

text REDACCIÓ

La comunitat d'equatorians residents a Benicarló han celebrat el Nadal seguint les tradicions del seu país. Más d'un centenar de persones van participar en aquest primer acte col·lectiu que l'activa comunitat equatoriana de Benicarló va organitzar per a celebrar el Nadal.

L'elecció de la *Princesita de Nadal*, la Fada Padrina i la *Estrellita*, personatges emblemàtics dels Nadal equatorians, era el primer dels actes que es va organitzar en el MUCBE. Acompanyades dels seus cavallers, les nenes van lluir les seves millors gal·les per a representar el seu paper d'homenatge al Nen Jesús. La celebració va continuar amb la interpretació d'una cançó Guayaquilenya, que recordava les celebracions que organitza la gent del camp. Tres parelles van ballar un *regetón*, ball típic equatorià i de gran acceptació en el nostre país. Com a colofó, Papà Noel va repartir els seus regals entre els nombrosos nens que no van voler perdre's l'acte.

La celebració nadalenca es va traslladar a continuació al claustre, on es van disposar plats típics d'Equador. L'entrepà de porc va contar amb gran acceptació, encara que el madur *lampreado*, els *corbiches* o les truites de yuca, tampoc van deixar indiferents ningú. L'èxit que ha tingut la convocatòria, permet assegurar que l'acte tornarà a celebrar-se en els pròxims anys.

DR. CLIMENT

CENSURA

Aquesta setmana el facultatiu estava dolgut amb el consell de redacció d'aquest mitja. Per sort es va trobar amb la presentació del nou vinil del grup madrileny, DECAPANTE, carregat de religiositat i misticisme. Així va poder desfogar les seves penes.

El bateria del grup el va consolar dient-li que això inclús pesava en temps del generalísimo on hi havia la figura del CENSOR i aquell era el que decidia si la informació era positiva o no per la formació de l'esperit nacional (FEN). D'aquesta forma s'acomplia la voluntat divina i les coses anaven com havien d'anar.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamany

Papereria

Material d'Oficina

ESCLETXES

text JOAN HERAS

Ja hem superat una part important dels dies de festa. Els sopars i les celebracions prèvies als dies assenyalats i els àpats familiars de la nit o el dinar de Nadal ja són història. Però el calendari encara ens reserva unes dates pintades en vermell i en majúscules: el cap d'any i, sobretot si a la família hi ha criatures, el dia dels Reis. Estem, doncs, immersos en les festes, en l'esperit nadalenc que no sabem si és res més que un gran èxit del marxandatge pseudoreligiós dissenyat en algun despatx dels representants a la Terra d'un Déu que s'ho mira tot de lluny o dels responsables de grans magatzems que aconsegueixen que el sentit de la nostra vida el trobem en l'acte de comprar. La posada en escena de tot plegat és potent –desitjos de felicitat, neules i torrons, musiquetes i llumetes per tot arreu, arbres ben guarnits, pessebres, regals, menjars...i ens pot atrapar en algun moment, tal i com passa amb pel·lícules o cançons massa ensucrades o d'un melodramatisme massa calculat i evident que, malgrat tot, ens pot arrossegar momentàniament.

Ara bé, en tot aquest paisatge nadalenc de flocs de neu de felicitat i de tendresa que ho han de xopar tot i a tothom quasi per imperatiu legal –o tradicional- sempre hi ha lloc per a certes escletxes, per a certs moments de trobar, més enllà d'allò previst, una mossegada de vida autèntica, un flocc de neu que realment parli de nosaltres i ens doni sentit. Penso en les escletxes fetes a la pell dura de la rutina de les festes com un petit tall per on poden brollar, quasi imperceptiblement, instants que ens fan créixer. No cal buscar aquestes escletxes ni fer-ne un inventari: deixem que es formin, sobtadament, inesperadament, i simplement assaborim el seu gust, allò que ens ofereixen, com un exquisit trosset de torró de xixona que anem deixant que se'ns vagi desfent a la boca. Per les escletxes de la pell dura de les festes poden sorgir, treure el nas, flocs de neu que tenen gust de record o de retrobament.

Un flocc de neu cau com una fulla seca en el centre precís d'un moment de silenci en un dinar de família i el record se'ns centra amb precisió en aquella persona que no hi és, perquè no pot ser-hi o perquè se n'ha anat per sempre. Pensem en l'espai que ens ha deixat i en el lloc que ocupa dins nostre. Potser repassem a ritme de càmera ràpida dinars i moments viscuts. Algú, valent, proposa un brindis amb el seu nom i mentre les copes cruixen sabem que cadascú a la seva manera en fa viu el record. Damunt de la idea de la repetició cíclica de les estacions, de les festes, de les trobades familiars, constatem la fragilitat del temps que ens dona la vida i com aquest s'escola ràpidament i prenem consciència, sense dir res, de la fragilitat de tot plegat. El flocc de neu s'esvaeix, s'evapora, i una conversa s'inicia de nou.

Fronteres

Un altre flocc de neu treu el nas darrere els vidres entel·lats perquè amb el dit hem dibuixat un nom, una figura de geometria meravellosament imperfecta i en aquest traç veiem de nou els carrers de la nostra infantesa, els llums que s'encenen damunt un cel grisós de capallard d'hivern. La música barroca –en aquest moment no sabem reconèixer a Bach- es barreja amb les converses dels pares i els oncles que ara prenen un to més seriós. L'escletxa s'obre suaument gràcies a uns moments de tranquil·litat, deixant que una música –ara Txaiikovski- ens empenyi cap a dies llunyans, cap a carrers per on la infantesa es va fer adolescència. En la llum grisa del dia de festa que s'acaba hi volem reconèixer la saviesa popular que, sempre fent servir el màgic recurs de la rima més o menys consonant o assonant per a facilitar-ne la memorització, ens informa que el dia comença a guanyar minuts a la nit i, així, “per Nadal un pas de Pardal”, que “per sant Esteve un pas de llebre” i que, gener enllà, “per sant Pau l'hora hi cau”. Potser hem de dibuixar una mica amb el dit en un vidre entel·lat per a retrobar-nos.

I, en fi, aquests dies de festa, més enllà dels àpats familiars, ens ofereixen moments propicis per a retrobar amics que fa massa dies, setmanes o mesos que tenim massa oblidats. L'escletxa ens mostra a unes persones amb les quals, malgrat que les obligacions i les rutines quotidianes defineixen distàncies, són elles mateixes i ens fan sentir coses del que realment som. Recordem junts coses que ja s'allunyen en el calendari vertiginosament, repassem l'arquitectura d'un país que no deixa de sorprendre'ns i fem projectes que potser no seran res més que això, projectes, però que alimenten amistats cap a futurs necessàriament incerts.

Les festes van passant i en algun racó una petita escletxa en allò previst ens sorprendrà. Aprofitem aquests petits regals. Com un flocc de neu que s'instal·la, com un equilibrista expert, damunt una fulla d'un arbre que màgicament esdevé l'autèntic arbre de Nadal.

L'OCÀS DE LES BOSSES DE PLÀSTIC

Amb les compres nadalenques, de ben segur que hem recollit una important quantitat de bosses de plàstic. Algunes seran reutilitzades i moltes d'elles acabaran als contenidors groc o al general. No ens preocupem massa per les bosses de plàstic perquè, a la majoria de comerços, ens les donen sense pagar, almenys de forma específica. Però sembla, que aquesta situació està canviant arreu del món i també a l'Estat Espanyol.

Actualment, es gasten cada any a l'estat uns 10500 milions de bosses de plàstic, unes 238 per persona, que es transformen en 97400 tones de residus de les que sols es reciclen un 10%. Representen l'1% del total de residus que produïm.

Són molt poc biodegradables, es descomponen molt lentament, més de quatre-cents anys, alliberant substàncies tòxiques de les tintes. Provoquen una important contaminació visual i, en trossos menuts, poden ser ingerits pels animals causant-los danys importants. Segons el grup Planet Ark, anualment moren més de 100.000 aus, totugues i mamífers marins com balenes, foques o dofins, a causa de les bosses de plàstic. Les bosses de plàstic es fabriquen a partir de derivats del petroli com el propilè i el polietilè, en concret, per fer-ne una tona fan falta 11 barrils de petroli. Així, a l'Estat Espanyol es consumeix més d'un milió de barrils per fer les bosses que gastem, una despesa excessiva per un recurs cada cop més car.

Les bosses de plàstic foren introduïdes als anys 70 i, com es lliuraven gratuïtament pels comerços, van desplaçar amb rapidesa el cistell tradicional. El seu ús excessiu s'ha vist afavorit per la substitució de les tendes tradicionals per les grans superfícies. Les bosses, amb els anagrames impresos, representen una forma barata de publicitat pels comerços que les lliuren.

Desde 1998, la majoria de fabricants de bosses de plàstic estan adherits al sistema integrat de gestió d'Ecoembes i és als contenidors grocs on s'han de dipositar les bosses pel seu posterior reciclatge. Aquest col·lectiu empresarial signà, a 2006, un acord amb el Ministeri de Medi Ambient per engegar una campanya de promoció de la recollida selectiva de les bosses de plàstic sense massa èxit per la dada comentada abans. Les grans superfícies han proposat també mesures per reduir el consum de bosses de plàstic. Eroski, des de 2005, ofereix als seus clients bosses de diversos usos per 0,15 euros que canvia gratuïtament quan es deterioren; Alcampo i Carrefour també fa quelcom semblant. En canvi Lidl, Dia o Ikea venen les bosses als clients.

L'èxit d'aquestes mesures voluntàries implantades pels fabricants o distribuïdors ha fet que el govern central n'implementés de més exigents. Al Pla

Nacional de Residus 2008- 2015 hi figura que les “bosses comercials d'un sol ús” –les bosses de plàstic- es reduiran en un 50% per a 2010 i en un 70% per a 2015; es contempla la possibilitat de substituir-les per altres de biodegradables. El sector empresarial ha protestat per la retallada d'activitat que suposarà la mesura i les grans superfícies també perquè consideren que les bosses són un servei més que donen als seus clients –com el pàrquing- i que abandonaran quan aquests no el demanen.

Aquestes accions són menys radicals que les aplicades arreu del món. A Suècia i Alemanya està generalitzat el pagament de les bosses de plàstic. A 2002, Irlanda implanta la “Plas tax”, un impost de 0,15 euros per bossa que reduí el seu ús en un 90%. L'1 de juliol passat el poble de Modbury, del comtat de Devon Anglaterra, fou el primer de la Unió Europea en declarar-se lliure de bosses de plàstic. Seixanta municipis britànics més van a seguir la iniciativa. Ciutats com Londres, Boston, San Francisco i Los Angeles s'estan plantejant la implantació de la “Plas tax”. Itàlia ha aprovat una llei per a que a 2010, les bosses no biodegradables estiguen prohibides i siguin substituïdes per altres fets a partir de del panís i el gira-sol. Diversos països del tercer món com l'arxipèlag de Zanzíbar també han prohibit l'ús de bosses de plàstic.

Pel que es veu, els dies de les bosses de plàstic d'un sol ús estan comptats. Sembla que l'opció del seu reciclatge no es contempli com una alternativa enlloc. La seva eliminació es fa de forma radical o aplicant una taxa per desincentivar el seu consum. Com alternatives se n'han plantejat dues: bosses de tela o carrets, i les de plàstics bio o fotodegradables. Els bioplàstic, fets a partir de fècules de panís i patata, o d'olis de gira-sol, poden ser degradats pels microorganismes en menys de 6 mesos. Els fotodegradables són plàstics que es desfan amb la llum en poc de temps.

Les bosses de plàstic no són el residu més abundant però si un dels més simbòlics d'aquesta societat despilfarradora de recursos i contaminant. No és just deixar tota la responsabilitat al consumidor, confiant amb la seva capacitat d'elecció o esforç per separar selectivament els residus, no funciona en molts casos, cal que l'estat implenti mesures més exigents.

Cal seguir recordant les tres erres: reduir el consum de bosses de plàstic emprant el cistell o carret, reutilitzar les bosses per anar a comprar o per recollir els residus plàstics i finalment reciclar o dipositar-les al contenidor groc. El passat 15 de desembre Greenpeace celebrà el Dia Sense Bosses de Plàstic. A veure si l'any vinent ja ens pilla a tothom una mica més conscienciats.

Pere Bausà

LES NORMES DE CASTELLÓ: 75 ANYS

Enguany fa setanta-cinc anys (1932-2007) de l'acord per normalitzar la nostra llengua i fer-la adient per a l'ús comunicatiu escrit –periodístic, literari i científic-. Aquell fou un esdeveniment cabdal i vertebrador per a la nostra societat, que convé molt i ara recuperar, quan el context institucional –llegiu Generalitat Valenciana- s'encabota en mostrar-se palesament i barroera, beligerant amb la nostra llengua: proves evidents són l'escassíssima presència als mitjans públics –Canal9- i el tancament dels que en fan ús habitualment i amb qualitat –TV3-

La cosa començà (*) amb l'any 1930 amb l'aparició del llibre de Lluís Revest "La llengua valenciana. Notes per al seu estudi i conreu" i la iniciativa de la revista "Taula de Lletres Valencianes", dirigida per Adolf Pizcueta, amb el propòsit de «l'establiment d'unes normes fixes que deixen fora del gust o del caprici personal les formes gràfiques del valencià». Però serà a les darreries de 1931 quan es reprèn la iniciativa de la "Taula", ara de la mà de la Societat Castellonenca de Cultura, que publicà al seu butlletí una nova crida, anunciant l'elaboració d'unes «normes ortogràfiques provisionals».

El fet que aquesta nova i contundent crida es fes des de Castelló, i des d'una entitat tan prestigiosa culturalment, responia a un plantejament tàctic, elaborat conjuntament per Adolf Pizcueta i Gaetà Huguet, entusiastes impulsors de la iniciativa, que consideraven que a la ciutat de València les postures divergents entre els sectors valencianistes no farien sinó entrebancar el procés, i que la Castellonenca "sempre imposarà més respecte i juntarà més voluntats".

Així a l'octubre de 1932 les sessions es van succeir amb rapidesa i discreció i el 15 d'aquell mes es reuní la Junta de la Castellonenca, que decidí que Lluís Revest s'ocuparia de la redacció de les normes. D'altra banda, Carles Salvador fou convidat a participar en la redacció, i a preparar un vocabulari ortogràfic ajustat a les futures normes. Poc després, el dissabte 12 de novembre, a la seu de la "Castellonenca", tingué lloc la reunió on Revest presentà els seus resultats que foren aprovats.

Posteriorment, a principis de desembre, un reduït nombre de representants d'entitats culturals i publicacions valencianes es reunien per aprovar, definitivament, la normativa adoptada per la Castellonenca. La històrica reunió tingué lloc a Castelló el divendres 2 de desembre de 1932 a la Casa Matutano, del carrer Cavallers. Una vegada aconseguit l'acord, es tractava de recollir el màxim d'adhesions d'entitats, publicacions i personalitats del món cultural valencià i la data simbòlica elegida fou la del 21 de desembre de 1932. Aquest text és el conservat actualment a la Biblioteca Valenciana, i fou elaborat per Lluís Revest.

Heus ací un exemple de patriotisme i d'enteniment, que aquells conreadors de la nostra llengua mostraren i que ens convé molt als valencians actuals, d'imitar, per a la supervivència del signe més significatiu de la nostra identitat: la llengua. La data s'ho val i el propòsit encara més. Per molts anys!

Marc Antoni Adell

*Professor de la Universitat de València,
Membre de la Societat Valenciana de Psicologia i
de l'Associació Bisbe Climent*

(*) Vegeu l'article de Joseph Daniel Climent a "Posdata", suplement de Levante-EMV, el 23 de novembre de 2007.

NORMES D'ORTOGRAFIA VALENCIANA

EXCM. AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
FESTA DEL LLIBRE.-1933

més tafaners...

per la tele, i que segur que són el mateix), que al final ja no sabem ni què som. Tanta importació ... Que no saben que els Reis són els de tota la vida!

INCREÏBLE, PERÒ CERT

Ja es pot espavilar el nostre Marcelino, alcalde, a fer funcionar les infraestructures viàries. El que contem a continuació és "un auténtico cazo verídico" que diria el malaguanyat Paco Gandia. Un tafaner anava divendres passat, a la nit, intentant arribar des d'un restaurant que hi ha a la ratlla del terme fins a Benicarló i ... la faena va ser seua per poder arribar. Comencem. Només sortir en direcció a Benicarló, a la cruïlla del molló, es va trobar amb uns conus que indicaven que cap al Barranquet, nanai de la Xina i, al recte, cap a l'avinguda Papa Luna, exactament el mateix, més conus. Tot el final de la ratlla del terme inundada, així que mitja volta i, cap amunt. Com era d'esperar, anar pel camí d'Artola, no res, tallat, calia continuar cap amunt a la general i esperar a tindre sort. El pas del Barranquet, també tallat. De bojós. Gira cua i baixa cap avall i enfila cap a Peníscola. I torna l'odissea, a la rotonda de la volta, no res, tallada per poder acurçar cap amunt, així que a continuar cap a Peníscola. Tots els ullals devien desembocar a la nova carretera que estan fent, perquè hi havia aigua a bots i barrals, passar era tot un espectacle d'aigua per baix i per dalt. Pareixia la font de la pastera de la plaça de la Constitució quan funcionava. Per fi, l'arribada a la nova rotonda que enllaça Peníscola amb l'N-340. Ara, trànsit tranquil, entre l'aiguat impressionat que queia, i per fi arribada a la 340 per enfilem en direcció a Benicarló. Encara el tafaner que portava el vehicle va poder fer un somriure en veure que el pont de la guàrdia civil era tancat i, el de la carretera de

Càlig, també. Total del trajecte des del restaurant fins a casa, tres minuts kilòmetres, al voltant d'una hora. Bona, no? El llegat de Mundo i la seua eficàcia és per posar-se a plorar. O per posar-lo, per exemple, vestit de Pare Noel –en porreta, es mereixeria que el posaren en porreta- a la cruïlla de la ratlla del terme donant explicacions al personal. Algú s'ho hauria de fer mirar, i molt bé! I el que ens queda.

UNA LUPA PER FAVOR

Ho expliquem. Enguany, entre els comerciants i l'ajuntament han fet uns calendaris de butxaca, però de butxaca, butxaca, que són una moneria. El problema és que se'ls ha oblidat que tots no tenen la seua vista i que sense una bona lupa la feina és de qualsevol per poder atinar algun dia. La intenció és bona però ... Per cert, segons ens han comentat, els de sant Antoni, també han fet un programa d'actes xicotet i amanoset però ... té el mateix problema. De tant amanoset, si no tens bona vista, caldrà ficar-li imaginació per saber què fan. Els tafaners els proposem que, o canvien d'impremta, deuen ser molt estalviadors per això del medi ambient o, regalen un bona lupa. Sempre li podran treure profit per mirar segells, algun mapa del tresor... I per cert, el castellà dels calendaris era per això, no? Com no es veu, és igual com està escrit.

CARAGOLS

Un tafaner vagarós, l'altre dia, fent això del zàpping per la tele no va poder més que somriure quan

va escoltar que en un ple de la ciutat veïna del nord, comentaven que ara en aquesta ciutat per poder menjar caragols, ja no els enganyaven de la forma tradicional per sortir de la closca (allò de calentar-los amb aigua calenta i dir-los que mo n'anem a Barcelona), si no que ara els porten als plens a escoltar el seu alcalde. Com si hagueren descobert Amèrica. Ací, això ho tenim de mà. Els restauradors de la nostra ciutat ja fa molts anys que continuen fent cua al saló de Plens, amb les seues cassoles arroblides d'aquests gasteròpodes, cada vegada que Mundo obria la boca per veure'ls sortir en filera. Ara, estan a l'expectativa de si Marcelino també cobrirà els estàndards mundanos.

COMISSARIA DE POLICIA

Qui poc han tardat aquesta gent de la ciutat veïna del nord a ficar-se d'acord amb això de la comissaria de policia. Només ha calgut deixar caure que ací donàvem els terrenys, debades, perquè allí a corre-cuita tots estigueren d'acord. I, és que només els cal tocar-los la fibra sensible i responen tots a una. Com a Fuenteovejuna.

COMISSARIA VS ESCOLA

Això de les comissaries deu ocupar poc de lloc perquè no es pot aplicar com portem tants anys per trobar uns terrenys per fer una escola i tan poquet com ens ha costat trobar un espai adequat per ubicar la policia nacional d'Espanya.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

EL MÒBIL DE CUENCA

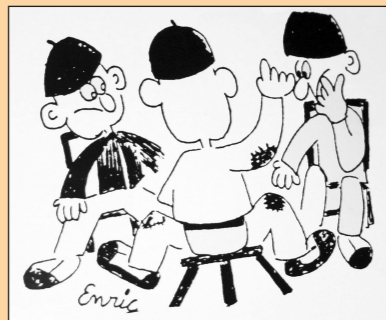
Al regidor Antonio Cuenca el mòbil no para de sonar-li en les rodes de premsa (ja no sols als periodistes). Darrerament els nostres polítics se'n xalen d'allò més a l'inici de les rodes de premsa. No hi ha manera de posar-se seriosos. I és que el polifacètic Antonio Cuenca està demostrant tenir 1.000 cares. La darrera, la de monologuista del Club de la Comèdia de la Paramount Comedy. Va fer un comentari de text periodístic d'allò més entretingut d'un editorial del setmanari més antic de Benicarló després de La Veu de Benicarló.

IMPERMEABLES

El tafaner que ens ho ha contat és poc de fiar, però assegura que durant aquests passats dies de pluja, amb tot l'aiguat que queia hi havia molt poquets municipals dirigint el trànsit cap allà a la una del mig dia. Vaja, ell assegura que no en va veure cap. Que no hi ha pressupost per impermeables i tenen temor que agarren una galipàndria?

IMPERMEABLES (2)

Un altre tafaner, un poc més de fiar aquest, ens va dir, amb pèls i senyals, que l'últim dia d'escola, eixe que plovia a bots i barrals, a les monges (a l'escola ens referim), a les 16.53, al seu pas de vianants en concret –més dades, impossible- no hi havia ni un de municipal. Bé n'hi havia dos, perquè eren dos, mirant-s'ho, amb el seus impermeables grocs, llampants amb reflectants, a sota del miradoret que hi havia al forn-cafeteria que hi ha al seu capdavant, tan panxos mentre el trànsit anava ben bé a la babalà. Perquè després diga el de dalt que no en tenim. El que passa és que no va mirar si al seu voltant hi havia

cap miradoret d'alguna cafeteria. De tota manera, nosaltres pensem que els impermeables estaven tan gastats que sí, que devien tindre temor d'agafar la galipàndria.

MULES SÍ, MULTES NO

A veure, la multa que fiquen els municipals és perquè algú ha fet alguna infracció, no? Doncs, divendres passat, a l'auditori hi havia un fotimer de cotxes que, suposadament no hi podien aparcar, i els municipals, de multa, en van ficar ... una (és la que nosaltres vam veure entre els molts cotxes que hi havia). A un que estava davant un gual. Municipals, certament el del gual devia empenyar més per si algú en volia sortir o entrar però, podien tenir un poc menys de ... barra. Les infraccions són totes iguals i no perquè unes les fan cinquanta cotxes al mateix temps i l'altra només un, li toca la loteria a aquest últim. I a aqueixa zona, cotxes aparcats que no haurien d'estar, a tota hora, i el dels municipals i la guàrdia civil, també. Senyor regidor Soriano, així és com havia de fer acomplir la llei a les zones de vianants? A vosté, com el porten en cotxe oficial, no té problema.

PARTIT IMPOSSIBLE

El passat cap de setmana fins a 4 canals de televisió diferents transmetien el partit València - Barça. Aquestes coses sembla que passen per això de la guerra del futbol que ara està de moda. Als que no els agrada l'esport de la piloteta

els deguera tocar bastant les idem no trobar alternativa televisiva al partit en qüestió. Per una altra banda, els seguidors del València - pobrets- van patir bona cosa. Tal com estaven retransmetent el partit per 4 canals diferents, al menys en un haguera pogut guanyar, no? Almenys els ha quedat el consol que a la setmana següent el Barça va perdre amb el Madrid. Ja ho diuen els castellans "consuelo de muchos, consuelo de tontos".

LA FOTO DE LA DURÀ

Els tafaners ho tenim clar. Hem vist la foto de La Veu on la regidora Durà apareixia, juntament amb els guanyadors del certamen d'això de tocar el clarinet, juntament amb el president de la banda. Ara podem afirmar que era ella en persona i no cap transvestit amb perruca. A la foto queda clar que sí que estava, però a la presidència del tribunal no ho hem pogut esbrinar. Almenys ja ha fet una aparició pública. Suposem que després de xiular-li tant les orelles ... L'animem a continuar.

DON NADAL

Bonica la tarja nadalenca de felicitació del nostre alcalde. Com cada any, suposàvem, havien triat la guanyadora del concurs de targes nadalencques que es fa entre totes les escoles del poble. Però com més ens la miràvem, més ens adonaven que enguany hi havia una cosa que no quadrava. Hi ho vam veure. No sabíem que en aquesta edició s'havia de felicitar a DON NADAL(?). Els mestres de l'escola en qüestió, on va aquest xiquet que ha fet aquesta tarja, li hagueren pogut explicar, abans, que el Nadal no es cap senyor. Que havia de ficar BON NADAL. No ens estranya que passen aquestes coses, tanta influència del tio eixe panxut del "JOU, JOU" de les terres del Nord i de l'oest, el pare Noel o el Santa Claus (que tant ens bombardegen

Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Dilluns 24, en vespres de l'entaulada per sopar, repassava les pàgines de La Veu perquè tenia la intenció de no haver de treballar el dia de Nadal. De sobte una brama ensordidora em va fer botar el cap de sobre l'article del senyor Igual: ja estaven ací els extraterrestres, al carrer podia sentir el burumbumbum dels plats voladors! Em vaig atrevir a aguitar i vaig veure la cosa més meravellosa del món màgic d'aquestes dates, un seguici entenedor que, sens dubte, havia d'amollar el cor d'adults i xiquets, un acompanyament entranyable a més de solidari amb els països i els estrats menys beneficiats pel nostre benestar: un centenar de motos de gran cilindrada que seguia sant Nicolau/pare Noel i que no solament no donaven caramels, sinó que a més, pol-luien l'aire i espantaven els xiquets. Quin deslligo. No posar uns animalets als quals la canalla poguera arriar-se, encara que fóra reciclant les bestioles de l'estel del Collet. Sempre igual... I els caramels de propaganda, de què? No ho sé, segur que d'una immobiliària! Però va, estem al que estem, que el tema no és d'aquesta secció i penso contagiar-me de l'esperit nadalenc que els ha inspirat no concedir cap enganxosa panissola en aquest número inflat de bons sentiments i més bé pansidet de càrrega informativa.

Els va eixir un número ben nadalenc, la setmana passada, però ja s'imagina que tots sabem quin peu calcen els seus redactors. Una portada en blanc i roig, un ninot de neu, la carta als reis d'Orient de l'Ajuntament en forma de pressupostos... això sí, els regals que demanen ja estan una mica vistos: la casa de salut, el magatzem de la mar (per cert, veig que han entrat en la moda de dir-ne "drassanes", ja saben si alguna vegada ho han sigut, unes

drassanes? Alerta que solem clavar bé la pota: hi ha qui veu una carxofa a l'escut municipal i ja s'ha fet irrevocable el qualificatiu de cabut als que sempre han sigut nanos), els vials –abans carreteres- de Benicarló amb Càlig i Peníscola, el final del passeig Marítim. I la casa del Marqués, que ens l'hem deixada perdre. Entenc que la jugada ha estat mestra: durant el govern rojoseparatista de l'anterior legislatura l'Ajuntament va permetre que passara a mans privades i ara, en boca del senyor alcalde, "el propietari no vendrà al mateix preu que es pagava en el seu moment. No és una prioritat". Diga'ls als seus acòlits que no podran amb ells, dona, que són molts anys d'experiència. Com m'ha agradat l'eixida de l'incombustible senyor Cuenca: té dret a aparcar on vulga perquè, com a minusvàlid, disposa d'una autorització signada per un regidor del Bloc! I el dia dels actes va deixar el cotxe mal aparcat perquè assistia a unes medicions de la pista poliesportiva municipal del passeig Marítim. Complia el seu deure. Treballava. I el Bloc no té una altra cosa on agafar-se que enviar a fotografiar on deixa el cotxe una persona amb minusvalidesa... Que malament ho tenim, senyora Garcia!

Em congratulo de la tornada del docte senyor San Abdon amb una proposta tant prometedora. El llibre de Manuel Baixauli té totes les traces de ser un d'aquells èxits fets pels lectors, que es passen de boca a boca i que cal degustar lentament. Me l'apunto perquè enguany ja m'he comprat els reis. Amb San Abdon a treballar i la tornada d'en Joan Heras amb una

altra de les seues incisives observacions ja torna a tindre els quatre asos de la baralla. Amb ells dos, el senyor Igual, que disfressat de cantautor galàctic i li ha fet una mostra de literatura vogona, ja sap, la que descriu Douglas Adams a la seua Guia galàctica per a autostopistes; i l'eficient Pere Bausà. Aquesta vegada, però, no m'ha quedat gaire clar el concepte d'externalitat aplicat a la gestió empresarial i del medi ambient. Devia ser que ja tenia jo el cap en un altra galàxia.

Passo de bòlit pels esports però encara puc comprovar dos coses: una, que al motivat entrenador del CDB igual li diuen Xoco que Choco i dos, que s'han sumat també a l'execrable moda del telèfon Prop de la Generalitat i confonen el pronom li amb el ("ONDA URBANA suma un punt ... que li acosta a la Copa").

No li penso dir res dels tafaners. La setmana passada devien escriure després del sopar d'empresa perquè els han ballat les lletres: "discupen", "nosaltres om molt tradicionals", "fiquent-la", "lo l'ecologia" (tot sic!)... Però no li ho penso dir, que després se m'enfaden. I veig que el Dr. Climent ha trobat els seu lloc: a la pàgina d'avisos i reclams. És d'entendre ara que sabem a quina especialitat es dedica.

Per cert, ara que han aparegut les tisesores no n'han dit res. Si no m'equivoco o no era un holograma, en una foto vaig veure la Regidora de Cultura. Era ella o el super-regidor amb la perruca?

Que tingueu un feliç 2008

La millor de la setmana

El primer paràgraf, o el segon tant se val, de la nota de premsa sobre la comisaria (sic) de J. Enric Escuder. Un exemple de sintaxi i puntuació que faria abaixar el cap a un d'eixos alumnes motivats de qui parla Joan Heras.

I FELIÇ ANY NOU

A La Veu de Benicarló també desitgem per a l'any nou, per a tots i del tot, aquelles obvietats tan grans, necessàries i majúscules: pau, amor, salut, treball, felicitat... però una vegada posats trobem que ens vindria bé alguna cosa més als benicarlandos. Una botifarra llarga: el nou centre de salut del CSI o no, la materialització del col·legi número quatre, l'acabament de les obres del Ródenas, l'inici de les remodelacions (quines, per favor, algú ho sap?) del Ramón Cid i el Coromines, la carretera de Peníscola, la solució de la celebèrrima regressió de la costa i que no facen animalades, la rotonda

616

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

del centre comercial, el reviscolament del comerç local, una multa immensa per qui ha consentit que tots –repetim, tots– els terres de les zones de vianants estiguen fets pols, la nacional 340 i la carretera de Càlig, alguna aparició d'algun regidor del qual no se'n sap ben bé res –Arín, Durà..-, una mica menys de pedanteria, una empenta a la cultura, un pessiguet de combativitat a l'opisició, i el teatre, i un remei digne a la piscina, i que torne el far abduït i menys del *qué hay de lo mío* i... En fi, tranquils tots que l'any vinent ens han dit que és bixest i un dia més, dóna per molt. Que vaja bé.

EDITORIAL

Carxofa: torradeta a la brasa, amb un bon rajolí d'oli d'oliva del terreny, també, per a tots els llauradors benicarlandos perquè, tot i les barrabassades que al 2008 els tenen preparats els polítics locals, autonòmics i estatals, amb el nefast traçat de la variant de l'N-340, deixant-los pràcticament en calçotets encara tindran la dignitat de fer-nos gaudir de bones carxofes. Esperem que els anys següents siguin més profitosos.

Panissola: rasposa, enganxosa, i amb mal llet, per a tots els polítics que tenen a veure amb les infraestructures viàries de la nostra ciutat. És simplement vergonyós veure com dia rera dia, cada vegada que plou una mica massa, en aquest poble, no tenim ni una via que es salve de la crema. Entre ponts inundats que pareixen piscines i rierols que tallen camins no ens sortim. I no tenim ni un miserable polític que assumisca cap responsabilitat per les obres tant mal realitzades. No tenen vergonya ni la coneixen.

CIÈNCIA I ART

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

XAVIER DURAN.
L'artista en el laboratori.
Edicions Bromera. Alzira. 2007.

Segurament una de les mancances que tenen els estudis actuals és la separació que es fa entre estudiants de lletres i de ciències, dos móns aparentment separats, però que tenen moltes més coses en comú dels que pensem. Xavier Duran (Barcelona, 1959) és d'aquestes persones privilegiades que té una formació científica i també humanística, ja que és llicenciat en ciències químiques i doctor en ciències de la comunicació, i és autor d'aquest llibre que ens presenta la importància que han tingut els avenços científics en el desenvolupament del món de les arts.

En la primera part, "*el color i la matèria*" Xavier Duran ens il·lustra de la importància que ha tingut en l'evolució de les arts, la investigació per a obtenir els diversos colors, des de les caveres a la actualitat, el paper decisiu que juguen per a conèixer la real autoria de les obres, o les malalties que encomanaven les substàncies amb les que s'investigava en els pintors i la repercussió que han tingut en el producte final, o fins i tot podem saber si el pintor patia algun defecte visual a l'hora de distingir colors. Pel que fa a la matèria se'ns parla del paper decisiu que ha tingut, sobretot per a l'arquitectura, el descobriment de materials com el vidre, el ciment, el ferro i l'acer.

En la segona part titulada "*la visió del món*", i Xavier Duran ens mostra amb diversos exemples com es plasmen en l'art, ja siga com a motiu d'inspiració o amb descobriments que permeten noves tècniques els avenços científics, així anem veient els progressos en el camp de l'òptica i de les matemàtiques, els avenços en el coneixement del cos humà, la màquina com a model que tant hauria

d'influir en els futuristes, o els nous coneixements sobre el cosmos i l'àtom que despertaren l'interès dels cubistes, fins a arribar a les teories del psicoanàlisi decisives per als surrealistes.

El lector d'aquest llibre descobrirà la interconnexió entre personatges com Newton, Turner, Picasso, Dalí, Einstein, Freud, Leonardo, Gaudí, Duchamp, Kandinsky, Magritte i molts d'altres. Però com diu l'autor, "*sense la seva genialitat – i la d'altres –, les teories soles no haurien tingut una influència significativa en la història de l'art.*"

L'estudi individual de vuit obres d'art i la seua relació amb el món de la ciència, i una àmplia bibliografia, clouen el contingut d'aquest llibre de lectura ben recomanable.

La setmana que ve no sortim, tornem l'11 de gener: BONES FESTES!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Ferma de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.